Ч. 189. Второк 6 вересня (24) серпня 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(П. Президент міністрів на Буковині. — Др. Ебенгох о ситуациї. — Поражка Росиян під Ляояном.)

В доповненю телеґрафічних вістий про гостину дра Кербера на Буковині подаємо тут ще слідуючі: В Кіцмани явили ся на повитане дра Кербера рускі посли др. Смаль-Стоцкий, Николай Василько, Пігуляк, Малик і Левицкий. Пос. Василько в своїй промові до Президента міністрів заявив, що буковиньскі Русини витають дра Кербера з радостию. Бесідник висказав надію, що др. Кербер буде й дальше увзглядняти культурні бажаня руского народу на Буковині, як то вже зробив основанем рускої ґімназиї в Кіцмани. В Лужанах, як вже було сказано, промавляв до Президента міністрів пос. Пігуляк а начальник громади подав хліб і сіль. Др. Кербер інформував ся тут також в справі лужаньскої фабрики цукру і взагалі в справі фабрикациї цукру на Буковині.

Приймаючи в Чернівцях від бурмістра Кохановского меморандум в справі уділеня для міста помочи державної в сумі трох мілїонів корон, відповів др. Кербер: Чернівці то висунений постерунок вірного австрийского духа і західно-европейскої культури і були завсігди сьвідомі своєї задачі і річ певна, що буковиньска столиця буде й дальше ступати тою самою дорогою. Але хоч Чернівці далеко від осередка, то все таки увага правительства не зменшає ся. Противно, маємо богато причин звертати увагу на окраї держави і маємо велике вдоволене, коли видимо таке браве населене як в Чернівцях при ділї.

Коли же такий устрій громадский єсть малесеньким сьвітом монархії а все таки уміє уникати борби, то ми гадаємо собі, що то, що діє ся на малім місци, мусить бути призначене для великої держави: поступ цілости мимо всяких заколотів в подрібностях. Правительство переконане, що край потребує помочи, але оно не може відповісти жаданю, бо парлямент предвидженого на ту ціль кредиту в сумі 50 мілїонів не ухвалив.

Який буде остаточний вислід подорожи президента міністрів по Галичині і Буковині? Др. Ебенгох відповідає на то питане в „Linz. Volksbl.“: Чим дальше поступає подорож Президента міністрів, тим сильнійше виступають контури будучого положеня в парляменті. Коло польске, тота найсильнійша партия в нашій палаті послів, возьме ся ще більше до оживленя парляменту і буде на найблизшій сесиї найсильнійшою опорою правительства. З німецкої сторони заявили вже вірноконституцийна партия більшої посілости, христіяньскі социялисти і католицка партия народна, що задля славяньских паралельок не будуть шкодити парляментови в єго роботах. Полудневі Славяни мабуть також змінять поступоване; ческа консервативна посілість була здавна противна обструкциї, а розважні полїтики німецкої партиї поступової вразумлять мабуть також своїх сторонників, як зле було би тепер міняти ся ролями з Чехами і брати ся до обструкциї. Социяльні демократи не мають причини зміняти свого дотеперішного становища, а Італїянці суть за слабі. Отже остають ся лиш самі Чехи, котрі хотіли би ще зіпхнути обструкцию і на німецку лївицю. Чи они зможуть і схотять самі вести обструкцию, то нині не дасть ся сказати. Послїдна велика бесїда Президента міністрів вигolошена до галицкого маршалка — каже др. Ебенгох — роз'яснила пляни правительства і була того рода, що могла подати успокоєне на всї сторони.

Вість о великій поражці Росиян під Ляояном потверджує ся. Місто Ляоян єсть вже в руках Японців. Куропаткін телеґрафує до царя: В ночи з дня 3 с. м. неприятель опанував більшу часть обсадженних нами позиций коло Сінвантун. Війско наше завернуло на позициї позадної сторожі. Послїдної ночи усту-

12)

В КРАЮ ДАЛЯЇ-ЛЯМИ.

(Після Веґенера, Свен-Гедіна і др. зладив — К. Вербин).

(Дальше).

Взагалї сказавши був Камба Бомбо чоловіком дуже ввічливим і чемним та й не сердив ся із за того, що мав такий клопіт з нами і мусів аж сам до нас їхати. Мабуть ніколи не довідав ся, хто я; але, видко, здогадував ся, що під моїм витертим монгольским одінєм крила ся якась важна особа, бо ледви чи був би до нас приїхав з такою парадою і з цілим своїм двором.

Тибетанцї стоять постійно в зносинах з Хінцями; їх край то ніби зависимий від хіньскої держави, а представитель хіньского правительства має в Лясї свій „ямен“, що стоїть недалеко від Поталї, сьвятинї і палати Даляї Лями. Власти в Лясї, видко, довідали ся були о всім, що не давно стало ся в Хіні, і знали, як тяжко покарано убийство німецкого посла Кеттелера в Пекінї. Мабуть подумали собі, що лїпше і розумнійше не зачіпати ся з якимсь Европейцем.

Підчас нашої розмови посходили ся до нас ще й другі Тибетанцї та й собі дещо докинули до розмови. Они мали шаблї в похвах оббитих срібною бляхою та виложених коралями і туркусами; у волосю мали ґаво (футералики на амулети) із срібла, на руках нараменники а на шиї рожанцї та взагалї були, о скілько то лиш було можна, повбирані як найкрасше і найбогатїйше. Достойники мали на голові великі, білі капелюхи з перами, инші мали лиш опаску на голові а прості вояки були таки простоволосі.

Вся тота пишнота страшно заімпонувала Шеребови-лямі. Він стояв на колїнах нахилений наперед, встромив очи в землю і не мав відваги глянути Камба Бомбі в очи, коли той став єго строго розпитувати. Він відповідав коротко і борзо, мов би вже не міг і не мусів нічого таїти. Що він говорив, того ми не розуміли, бо они розмавляли по тибетаньски. Опісля розповів він нам, що Бомбо дуже докоряв єму за то, що він привів нас сюди, бо він преці мусів знати, що в Лясї не терплять Европейцїв. Імя єго єсть записане в книгах сьвятинї і єму вже ніколи не позволять вступити до сьвятого міста! Колиб він пробовав закрасти ся туди з караваною путників, то напитає собі лиха; він спроневірив ся свому становищу ереятя і став ся зрадником.

Наконець предложив я ще Камба Бомбі, що при помочи Лями і товмача напишу сам письмо до Даляї Лями, а той, коли довідає ся, хто ми, прийме нас певно дуже радо; але Бомбо відповів на то, що того зовсім не потреба, бо він дістає що дня з Лясси прикази, як має обходити ся з нами; та й він на своїм становищи не сьміє додавати Даляї Лямі якісь прикази; за то в найлїпшім случаю стратив би свій уряд.

По тім попращав ся він з нами, сів на коня і поїхав з цілим своїм штабом. Вже було змеркло ся, їздцї щезли нам з очий а з ними й надія, що побачимо Мекку лямаїзму.

Того вечера сидїли ми ще довго в нашім шатрі і балакали. Ляма не відзивав ся і був пригноблений, але Шаґдур і я були веселі. Нам, що правда, не удало ся зайти до Лясси, але ми мали бодай то вдоволене, що перебули пригоду щасливо. Коли чоловік дійде до непоборимих перешкод, то пора вертати, а тоді можна то зробити з чистою совістию. Дивно лиш було, що Тибетанцї випустили нас з неволї, не сказавши нам навіть лихого слова.

Рано дня 10 серпня приказали ми нашим найблизшим вартівникам пригнати нам до шатра два конї і пять мулів, бо ми постановили сего дня рано вертати назад. Але не попращавши не могли ми вибирати ся в дорогу а від Камба Бомби не показував ся ніякий посланець. Отже я постановив поїхати сам до єго шатра, хоч Шаґдур і Ляма остерігали мене і казали, що ми повинні держати ся разом.

Отже я поїхав поволи почерез трясавицї до Камба Бомбового села з біло-синїми шатрами. Ледви що я уїхав половину дороги, як мене обступило може яких двайцять узброєних людий на конях. Они не відзивали ся анї словом, лиш їхали мовчки одні попереду других з заду. Може на кільометер від шатер пристанули, обступили мене довкола, позсїдали з коний і дали менї знак, щоби й я так зробив.

Ми не ждали й чверть години, коли із шатер виїхала тота сама що вчера велика громада їздцїв і чвалом пустила ся до нас. В її середині їхав знову Камба Бомбо в своїм жов-

пив ся взад о кількanайцять кільометрів перший сибірский корпус, котрий в послідних 5 днях мав великі страти і котрому грозила небезпечність, що неприятель его зовсім обступить. В виду сих обставин зарядив я опорожнене Ляояну і відворот на північ. — Доси було би все в порядку, хоч з рапорту Куропаткіна виглядало, мов би він сам добровільно уступив. Тимчасом річ мае ся инакше. О скілько доси знати, Японці відтяли армії Куропаткіна відворот до Мукдену, розбили ей і здаесь головну силу пхнули на захід в сторону до хіньскої границї а сибірский корпус під командою ґенер. Штакельберґа в силї 25.000 мужа відтяли від головної армії. Битва все ще не зовсім скінчила ся, бо Росаяни концентрують ся по части коло Янтав, а Японці поступають в слід за ними, щоби їм не дати часу сполучити ся і скріпити ся до дальшого бою

Новинки.

Львів дня 5-го вересня 1904.

— **Іменованя.** П. Міністер торговлї іменував старшими почтмайстрами отсих почтмайстрів I кл.: Ґуст. Пентера в Товмачи, Каз. Хелчиньского в Перемишлянах, Вавр. Фединьского в Мостах вел., П. Немчиновского в Кольбушевій; — почтмайстрами I кляси 4 степеня іменовані почтмайстри II кляси: Мих. Скурка в Перемишли, Меч. Влиньский в Заклічині, Йос. Фрайнд в Н. Місті, Вол. Гебановский в Боринї, Мих. Комарский в Креховичах для Тарнова; — почтмайстрами II кл. 2 степеня: Адам Александрович для Кристинополя, Юл. Шухевич для Лупкова, Йос. Загурский з Устя сільного для Заклічина, Вол. Галецкий в Дорі для Крехович, Фел. Кантор для Богданівки, Павло Тешнер для Дунаєва; — дальше посунено між иншими: до I кл. 1 степ. почтмайстра Теоф. Навратіля в Перемишли, до II кл. 1 степеня почтмайстрів: Ант. Вернера в Угнові, Апол. Бобровского в Горожанцї, Вікт. Шараневича в Пеняках, Йос. Ліптая в Судовій Вишни, Фридр. Люкаса в Стоянові. — Перенесений почтм. Вал. Германїс з Богданівки до Щирця. — Посаду експедиента в Васильківцях одержав Йос. Адамович.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** іменувала о. Богдана Копитчака, гол. учителя мужеской семинариї учительской в Тернополи, членом іспитової комісиї для учительок ручних жіночих робіт в Тернополи; — дальше іменувала заступниками учителїв в середних школах: о. Йос. Яновского і о. Й. Зелиньского в гімн. Франц Йосифа у Львові, о. І. Сатурского в руский гімн. в Тернополи, Вол. Колпакевича і Йос. Осостовича в I гімн. в Тернополи, а В. Яворского, К. Венгля і Альф. Райха в гімн. в Яслї; — перенесла заст. учителїв: Вол. Терлковского і Вол. Вонсовича з VI до гімназиї Франц Йосифа у Львові.

— **З Перемишля** пишуть: Виділ „Народного Дому", в котрім містить ся також саля театральна, порішив справити куртину артистично мальовану. О шкіц мальовила удав ся виділ до львівского артиста-маляра п. Дембицкого, котрий прикрашував театр львівский. Артист прислав онодї виділови шкіц а виділ вже небавки мае порішити его приняте як й віддане куртини до намальованя.

— **З Тернополя** доносять: До рускої бурси в Тернополи принято сего року 130 питомців, з того кількaнайцять даром. — Комітет для будови нової парохіяльної церкви в Тернополи закупив сими днями дуже красну площу під будову від п. Гофової і Мушиньского, положену напротив ц. к. уряду податкового за 52.000 К. Ґімнастичні вправи женщин в „Соколї" відбувають ся від дня 1 с. м. кождого понедїлка і пятниці від години 7 до 8 вечером. Для мужчин в тих самих днях від години 8 до 9. Близші вісти або можливі зміни подасть в часі вправ начальник вправ п. Дигдалевич.

— **Самоубийство полковника.** З Будапешту доносять, що онодї застрілив ся в Левочи емеритований полковник гузарів, Рудольф Маріяші. Причина самоубийства незвістна. Маріяші мав 68 лїт.

— **Експльозия в церкві.** З Берлина доносять: В церкві в Кнайтінген коло Діденгофен в Німеччинї експльодував онодї динамітний набій і викликав величезний переполох серед молячих ся вірних. Пятнайцятьлїтний хлопець, котрий приніс той набій з собою до церкви, тяжко покалїчений.

— **Холера** ширить ся з великою силою в Персиї, де вибухла в головнім містї Теґеранї, розширила ся по цїлім краю, а відтак перекинула ся до закаспийского округа в Росиї. Іменно в містї Мерві занедужало на холеру 53 вояків, з котрих 9 померло. З цивільного населеня занедужало 13 осіб. До Мерву принесли холеру козаки, що стережуть границї. Аби грізна пошесть не рознесла ся по цїлій Росиї, заряджено кварантану в Красноводску, портї на Каспийскім мори та инші санїтарні средства.

— **Відкритий скарб.** Недалеко Йоганесбурґа в Трансвали найшов Бур Кемп закопаний скарб вартости чверть міліона фунтів штерлїнґів. Є то скарб Трансвалю, укритий перед наїздом Англїйців. Половину найденого скарбу взяв Кемп а половину англїйске правительство.

— **З львівскої епархії.** Крилошаньскі відзнаки одержали оо. Николай Білецкий в Пацикові, Йона Пелехатий в Нуші, Евг. Герасимович в Присівцях, Ник. Малий в Ясенівцях, Димит. Склепкович в Поморянах, Ант. Янович в Струтинї, Дион. Жуковский в Олієві, Ром. Ляндер в Залізцях, Мих. Ваврик в Підкамени, Йос. Цегельский в Голосковичах, Ник. Герасимович в Лешневі, Ом. Кузьма в Чепелях, Димит. Пахталовский в Перепельниках і Юл. Дзерович в Бродах. — Титул совітників консисториї одержали оо: Ник. Махух в Балучинї, Волод. Рожейовский в Новосїльцях ліских, Йос. Верґановский в Псчанах, Ів. Кулицкий в Маркополи, Юл. Туркевич в Поникві великій і Анат. Долиньский в Бродах. Дїйстним совітником консисториї о. Александер Чемериньский в Золочеві. — Презенти одержали оо.: Мих. Бобовник на Суходіл і Алексій Ганас на Печенію.

— **Руский театр** перебуває тепер на гостинних виступах в Яворові. Білети продає торговля п. Кукола. Абонамент 6 вистав 10 корон. Початок точно година 8. — Репертуар вистав слїдуючий: Второк, 6 с. м. „Кара совісти" конкурсова драма в 5 д. Гр. Цеглиньского. — Четвер, 8 с. м. „Cavalleria Rusticana" опера в 1 д. Масканього.

— **Позір!** Товариство „Сокіл", котре заводить в краю сторожі пожарні, уряджує в сім році фантову лютерию на дохід будови

тім одїню. Розстелили ковр на земли і поклали подушки і він запросив мене сісти собі коло него. Товмач був при тім і розпочала ся розмова.

Той спосіб, що він приняв мене не в своїм шатрі, але на неутральнім місци, був знаком зовсім оправданої і тактовної етикети. Я не хотів вчера приймити его запрошения і не прийшов до его шатра, а він видко думав собі тепер: „Покажу ему, що не потребує трудити ся з робленем візити". Та й він сказав вчера: „Анї кроком дальше в сторону як до Лясси", отже хотів і тепер мене здержати.

Хоч і як я старав ся тепер его переконати, все було надармо. — Не маю охоти — казав він — настаяляти задля вас свое горло. Менї особисто байдуже, чи ви їдете до Лясси чи нї, але я мушу слухати приказів, які одержав. — Я сказав ему жартом, що ми оба могли би самі поїхати на кілька днїв і нікому би то ні на гадку не прийшло, але він на то лиш усьміхнув ся і покивав головою.

Вертайте назад на північ, вертайте!

Нараз зиркнув з під ока, показуючи на мене і вимовив слово „сагіб" (так називають в Індиї Англїйців і взагалї Европейців) а відтак показав на полуднє в сторону як гімалайскі гори.

Я і без товмача зрозумів, що він хотів сказати: „Ви Англїєць з Індиї". Що я й не наговорив ся, а таки не міг вибити ему того переконаня з голови. Я тодї вже зовсім не таїв ся і признав ся отверто, що я Европеєць, але не Англїєць, лиш з краю на півночи далеко поза Росиєю. Він однакож усьміхнув ся на то і сказав знову свое „сагіб, сагіб". Тепер розповів я ему, що маю з собою двох бурятских а двох российских козаків, котрих менї придав российский цїсар, та спитав его, чи він вірить в то, щоби Англїєць їхав з российскими козаками, та чи уважає то за імовірне, щоби якийсь Англїєць їхав з півночи, коли їх англїйска держава лежить на полуднє від Тибету. Ся замітка стрітила такий самий сумнїв; він сказав лиш: Ви всї сагіби; коли вам удало ся взяти з собою монґольского ляму, то ви могли би спонукати до того і якогось Бурята.

Тепер привели два конї, одного гнїдого, а другого сивого, котрі менї Комба Бомбо, як казав, хоче дарувати.

„Кажіть двом з ваших людий сїсти на них і їхати довкола нас чвалом — сказав я. Так і стало ся; але конї, що були досить худі, спотикали ся і не конче виглядали на расових. Я спитав тодї Камба Бомбу, як він, такий богатий і знатний чоловік, може давати менї, що найменше так само знатному, в дарунку дві такі нужденні шкапи; я їх не хочу і лишаю ему, нехай їх возьме собі для своєї кавалериї.

Замість розгнївати ся за таку отверту критику, казав він зараз привести два инші конї, що були вже красні і добре підгодовані і ті я вже по випробованю приняв.

Відтак поїхали ми всї до нашого шатра і Камба Бомбо посидів тут добру хвилю. Їв ровинки як кінь, що жує овес і ми погостили его чаєм, цамбою і тютюном. Цїлий его штаб окружав нас. Сонце осьвічувало сей ріжнобарвний образ. Тибетанцї виглядали знаменито в своїй фантастичній ноші в накритем голови подібним до дамских капелюхів з перами та зі списами і мечами. Всї сьміяли ся з дотепів ґубернатора, бо так вимагав їх обовязок.

Тепер виміняли ми собі тибетаньскі срібні гроші за хіньскі ямби, котрі Бомбо відважував старанно на вазї, котру приніс був з собою; відтак показали ми ему наше оружие, котре очевидно зробило на него велике враженє. Я сказав ему, що скликане так богато войска як тут стало ся, не придасть ся до нічого; оно не нападуть нас анї трошки своїми нужденними рушницями, набиваними з переду. Коли би хотїли вести війну, то нехай розважать насамперед, що ми можемо 36 з них застрілити, заким би це они скінчили набивати свої рушницї. На то відповів він, що зовсім не має наміру вести війни, лиш стереже границю від чужинців, котрим тут не вільно заходити.

Тепер спитав я его таки просто, чому він не мав відваги зайти до мого шатра без супроводу ескорти в силї 67 мужа; чи він дїйстно так дуже мене боїть ся?

„Нї — відповів він — але я знаю, що ви знатний сагіб, а я дістав приказ з Лясси віддати вам таку саму честь, яка належить ся найвисшим урядникам в нашім краю.

Наждавши ся досить довго надармо на ангела, котрий би зійшов з неба і огненним мечем проложив нам дорогу, встав я і дав приказ класти набір на зьвірята. При помочи Тибетанців стало ся то в одній хвили. Камба Бомбо представив менї ескорту зложену з трох официрів і двайцять мужа, котрі мали відвести нас на північ аж по за границю провінциї Накчу. Він забезпечив нас, що доки будемо їхати з тою ескортою, не потребуємо нічим журити ся: она буде пильнувати наших зьвірят і доставить нам всякого потрібного провіянту, за котрий не потребуємо нічого платити. Дарував менї ще 6 овець і множество всілякої поживи в горнятках і мисках.

. Отже ми попрощали ся з сим високим урядником, що був так чемний і так негостинний і нам так неумолимо запер дорогу до Лясси, та поїхали назад в ту сторону, звідки були приїхали.

— Так, мій любий Шаґдуре — сказав я до мого відличного козака, котрого вірність і відвага не захитали ся анї на хвилю — не судило ся нам побачити Лясу, але ми ще не погибли і маємо всяку причину бути за то вдячні!

Від'їхавши трохи я обернув ся на кони

власного дому. В тій ціли видав „Сокіл“ льоси в виді переписних листків в 10 родах по ціні 25 сот. льос. Набувати їх можна в „Соколі“ у Львові, по всіх складах „Народної Торговлї“ на провінциї як також в філїях „Сокола“ по більших містах. Кромі того видав „Сокіл“ на ту саму ціль облїґацыї (зворотна позичка) по 10 кор. Набувати їх можна у д. Ів. Бачиньского, касиєра „Днїстра“ у Львові, Ринок 10.

— **Руский Інститут музичний**, концесионована ц. к. намістництвом руска консерватория для науки теориї музики, інструментів і співу під управою „Союза співацких і музичних товариств“ у Львові зачинає з днем 1 вересня с. р. вписи на рік шкільний 1904/5. Інститут принимає учеників і учениці на науку теориї і істориї музики (дир. Вахнянин); гармонії і контрапункту (проф. Галь), співу сольового (проф. Ясеницка); фортепяну (проф. Криницка, Ясеницка, Шухевичівна, Прокешівна), скрипки і віолї (проф. Бережницкий), віольончелї і контрабаса (проф. Арнольд Вольфсталь). Коли зголосить ся достаточне число учеників будуть відкриті також курси гри на фісгармонії і інструментах дутих (флет, клярнет, обое, вальторня, трубка). Вписи будуть відбувати ся в новім льокали шкільнім при ул. Вірменьскій ч. 2, І. пов. (напротив Народного Дому).

ТЕЛЄҐРАМИ.

Ґельбензанде (Мекленбурґ) 5 вересня. Вчера оголошено урядово заручини німецкого наслїдника престола Фридриха Вільгельма з кн. Цецилїєю Мекленбурґскою.

Париж 5 вересня. Аґентия Гаваса доносить з Сайґона, що комендант російского кружляка „Діяна“ одержав від російскої адміралїциї приказ розброїти корабель.

Токіо 5 вересня. Маршалок Ояма телеґрафує, що дня 4 с. м. о 9 год. рано місто Ляоян дістало ся зовсім в руки Японців по борбі, котра тревала цїлу ніч з суботи на недїлю і в недїлю рано. Страти японьскі мають бути великі. Ояма доносить, що доси не одержав рапорту о подіях на правім березї ріки Таіце.

Токіо 5 вересня. (Година 3-та рано, донесене бюра Райтера з дня 3 вересня): Тут гадають, що головній силї маршалка Ойми, що знаходить ся на полудне від ріки Таіце, удало ся нинї рано перейти через ту ріку. Ґен. Курокі заняв вчера часть горбів Ґаінтаі. Сподївають ся, що нинї дістане ся в єго руки зелїзниця. Росияни концентрують ся коло копальнї вугля в Янтаї.

Петербург 5 вересня. Куропаткін телеґрафує до царя дня 3 с. м.: Нинї велика часть нашої армії разом з першим корпусом сибірским стоїть на полудни від бічної зелїзницї, що веде зі стациї Янтаї, 17 верст на північ від Ляояну до копальнї в Янтаї. Японцї стоячі близько нашого войска обмежають ся лиш на острілюваню нас, сховавши ся у високій траві. Та часть нашого войска, що була перед тим в Ляоянї, машерує на правий бік ріки Таіце. Обшар операцийний наших войск єсть майже всюди окружений високою травою, котра дуже утрудняє рухи. Вчерашний відворот відділу ґен.-майора Орлова спонукало головно то, що єго острілювали Японцї укриті у високій траві. Страти того відділу суть дуже значні. Лиш сам один полк стратив 1.500 людий.

Токіо 5 вересня. Бюро Райтера оголошує депешу з дня 4 с. м. в полудне: Маршалок Ояма телеґрафує, що Росияни спалили в суботу свої маґазини близько двірця в Ляоянї. Ґенер. Курокі полишив в Сачнаґо войско для охорони правого крила і змінив нагло марш в сторону на захід, щоби дійти до зелїзницї і обійти Ляоян. Ліве крило і центрум армії маршалка Ойми заатакували Росиян на захід і полудне від муру Ляояну.

і побачив, як Камба Бомбо і єго люди мешкували на тім місци, де стояло наше шатро. Кілька кусників стеаринової сьвічки і недокурки папіросів переконають їх певно, що они мали дїло з Европейцями. Аж коли ми уїхали добру годину, могли ми розглянути ся в ситуациї і побачити, кілько людий належить до нашої ескорти, бо доси то один то другий чогось вертав ся а на сам послїдок наш приятель, товмач, котрий через цїлий час допрошував ся горівки.

Наша дружина складала ся з двох офіцирів, Солян Унди і Анна Церін, з одного підофіцира і 14 вояків з шаблями, пікам і рушницями. Крім того було з нами ще шість людий, що не належали до войска, а котрі мали за задачу вести провіянтові конї для походу і гнали 10 штук овець. Ми їхали досить борзо і весело було дивити ся, в якім порядку машерували Тибетанцї. Они їхали перед нами і поза нами, з одного і другого боку і не спускали анї на хвильку з очий; як би були могли, то були би ще їхали понад нами і по під нами, щоби недати нам зайти до неба або втечи під землю!

Зробило ся вже було пізно, бо ми аж о 2-гій годинї вибрали ся були в дорогу. Тибетанцї приставали кілька разів і предкладали, щоби ми ставали на спочинок; мабуть не мали наміру дуже спішити ся. Але тепер я був тим, що мав приказувати, а я, не оглядаючись на зьвірята з набором, їхав з Лямою і Шаґдуром аж недалеко озера Цо-пек. Тибетанцї преці обіцяли ся пильнувати нашого майна та й їхали чемненько і не відказували. Коли вже було змеркло ся, стали ми спочивати. Они розложили два чорні шатра, котрі поставили по боках зараз коло нашого. Коли вже кочовиско було готове, пустили зьвірята на пашу і кілька Тибетанців там їх пильнувало. Я пішов до Солян Унди і Анни Церіна та вечеряв з ними. Сей послїдний був незвичайно милий і симпатично виглядаючий молодий мужчина. Оба як і майже всі Тибетанцї не мали заросту а Анна Церін подобав на молоду дївчину з довгим, звисаючим, чорним волосєм.

В вечер чути було, як в їх шатрі щось гуділо і муркотїло; то они відмавляли вечірні молитви. Лама задуманий пригадав собі, як то гудить і муркотить подібно лиш безконечно сильнїйше в Лясї, коли там у всіх сьвятинях безнастанно відмавляють молитви і де такий шум як би в якімсь величезнім улию. Він того мабуть вже нїколи не буде чути!

Через цїлу ніч лив дощ як з коновки, але ми спали спокійно і без перешкоди. Рано стояли вже всі зьвірята поприязувані на своїм місци, бо їх вартівники пригнали їх досьвіта з паші. Але все було тяжке і перемокле, а земля страшно ховзка. В день (11 серпня) дощ не падав, хоч небо було дуже захмарене. Коли сонце сьвітить, то таки добре припікає, так, що мене таки пече в голову крізь тоненьку хіньску шапочку. Більша часть наших вартівників мала на собі лиш грубі сорочки, кожухи і чоботи. Коли сонце сьвітить, то они здоймають кожух і сорочку з правого плеча так, що видко голе тїло, скоро же зробить ся холод, то знов убирають. То дуже вигідно і практично.

Їх малі, з довгою шерстию і товсті коники біжать досить жваво і роблять малі кроки. Але нераз бувають дуже норовисті, скидають з себе набір, або втікають з ним і волочать єго за собою. Але люди зараз зроблять лад. Тибетанцї, видко, привикли до подорожі караванами, они розважні і мають на все добре око.

(Дальше буде).

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Залїщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Залїщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави рускої, Любачева (кождої недїлї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи ІІ. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

Видання
Руского педаґоґічного Товариства
у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові видання.

*Зьвірпнець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітий 80 с. *Нашим дітям ч. I. 80 с. *Нашим дітям ч. II. 80 с. *Діточі вигадки ч. I. 60 с. *Діточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанїнова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге виданє) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дітвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелї дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (трете цїлком змінене виданє) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Видання без образків.

*Молитвеник народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. Др. Л. Кельнер: Коротка історня педаґоґії 60 с. *Китиця желань 2. розширене виданє 40 с. *Читанка ч. I., III., IV. опр. по 40, без оправи по 20 с. *Ів. Левицкий: Попались. Різдвяні сцени 20 с. *Вол. Шухевич: Записки школяря 40 сот. *Тарас Шевченко: Кобзар для дітий 30 с. Гордієнко: Картагинцї і Римляни 20 с. *Юлій Верне: Подорож довкола землї 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. Др. Мих. Пачовский: Замітки до науки рускої мови 60 с., Билини і думи 20 с. Дзвінок з р. 1894 4 К. Др. Мандибур: Олїмпія 40 с. Віра Лебедова: Гостинець дітям 50 с. *Василь В-р. Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до великанів 50 с. *Мальота: Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с. *А. Глодзїньский: Огород шкільний 1 К. 20 с. Сальо: Непос, учебник для III кляси ґімназ. 1 К. 30 с. Kokurewicz Józef: Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 60 с. *А. К.: Робінзон неілюстрований 20 с. О. Нижанковский: Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. *Днїпрової Чайки: Коза дереза 50 с. Мапа етноґрафічна Руси-України 40 с. Барановский: Приписи до іспитів 40 с. Дзвінок з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. Вол. Шухевич: Від Бескида до Андів 20 с. *Ів. Франко: Абу Каземові Капцї 40 с. Дзвінок з р. 1901 6 К. Остап Макарушка: Короткий огляд руско укр. письменьства 30 с. *Т. Шевченко: Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. *Ів. Франко: Коли ще зьвірі говорили, казки для дітий 80 с., опр. 1 К. 10 с. Віра Лебедова: Малі герої 50 с., опр. 70 с. *Ів. Спілка: На чужинї 40 с., опр. 54 с. Стефан Пятка: Дарунок для дітий 40 с., опр 60 с. *Оповіданя для дітий 40 с., опр. 54 с. *Мих. Коцюбиньский: Оповіданя 40 с., опр. 54 с. *Олекса Катренко: Оповіданя 40 с., опр. 54 с. Василь В-р: Подорож до краю Лїліпутів 50 с., опр. 64 с. *Л. Кримский: Переклади 40 с., опр. 54 с. Картки з історії Руси-України. 40 с. *Д. Н. Мамина-Сибіряка: Дитячі оповіданя 30 с., опр. 44 с. *А. Пушкін: Байки 30 с. *Марко Вовчок: оповіданя I. часть 30 с.; опр. 44 с *Марта Борецка: істор. оповід. 40 с., опр. 60 с. *Ковалїв Стефан: На прічках, оповід. 30 сот., опр. 44 сот. *Др. Мих. Пачовский: Народні Думи з поясненями, I. ч. 40 с., опр. 60 сот. *Гр. Л. Толстой: Казки 40 с., опр. 54 с. *Поеми О. Конисього: 30 с., опр. 44 с. *Покараня Лож, комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с. Оповіданя М. Вовчка. II. ч. Інститутка 40 с., опр. 60 с. *Дивні пригоди Комаха Санґвіна, I. част. 40 с., опр. 70 с. *Перша китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с. *Малий сьпіваник 20 сот. *Клявдия Лукашевич: Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 сот. *Друга китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с., обі опр. 54 с. Шекспір в повістках 30 с., опр. 60 с. Дві могилї, Королевского 18 с., опр. 32 с. Анґлїйскі казки, 24 с., опр. 38 с. *Леоніда Глїбова: Байки 10 с. *В. Чайченко: Олеся; Комар; Два оповіданя по 10 с., Дума про княгиню Кобзаря 10 с. Днїпрової Чайки. Казка про сонце та его сина; Писанка по 10 с. Учитель на р. 1890—1900 по 2 К. з р. 1901 по 4 Кор.

Книжки, назначені зьвіздкою, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл виділових, а „Огород шкільний“ поручений до біблїотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарни Наукового Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарнї Інституту Ставропигійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Виданя ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки висилає ся за готівку або за послїплатою.

При замовленях треба дочислити оплату почтову

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).